

der alt nu for Tiden er hjemlet, idet Appel til Stadfæstelse vil bortfalde og enhver Appel følgelig vil være Appel til Forandring. Der ydes ved denne Regel den Part, der er tilfreds med Landsretsdommen, som den er, og mener for sit Vedkommende at kunne lade Sagen gaa til Doms paa det alt foreliggende skriftlige Grundlag (jfr. § 263, 3die Stykke), den store Lettelse og Besparelse at kunne undlade at give Møde for Højesteret.

3) Højesteret kan med nogle enkelte Undtagelser lade Sagernes Forberedelse foregaa for et Udvalg paa 3 Medlemmer. Denne Ordning kan — netop fordi det overlades til Højesteret selv at afgøre, i hvilket Omfang den vil gøre Brug deraf — ikke antages at frembyde nogen Betænkelighed. Henset dels til denne Regel, dels til, at Højesterets Kompetence i Straffesager delvis begrænses som Følge af Nævnings Medvirken og dels til, at den almindelige Appelsum til Højesteret ifølge Udkastets Afgrænsning af Landrettens Kompetence bliver 400 Kr., kan det ventes, at Højesteret selv uden Forøgelse af dens Medlemstal vil blive i Stand til at overkomme det forøgede Arbejde, som Vidneførsel etc. for Højesteret selv vil kunne medføre. —

Blandt de Regler i Udkastet, der have særligt Hensyn til Højesterets Egenskab af Appeldomstol, skulle følgende særlig fremhæves:

1) Appel til Stadfæstelse er — ligesom i det tidligere Forslag — afskaaren (§ 243, 2det Stykke), da de Øjemed, denne Art af Appel nu for Tiden navnlig tjener, ikke komme frem paa samme Maade under det ny System. Om Forældelse af en Doms Eksekutionskraft bliver der saaledes ikke Spørgsmaal og følgelig heller ikke om Appel til Stadfæstelse for at opnaa ny Eksigibilitet; formelle Mangler og lignende i Landsretsdomme kunne faas rettede uden Appel i Medfær af § 110; for Appel til Opnaaelse af ny Edsfrist bliver der efter Udkastets Bestemmelser om Edsdomme, §§ 197—199, ikke Brug; Appel særlig med Hensyn til Procesomkostninger og processuelle Straffe kan tillades ifølge § 243, 2det Stykke, uden at selve Dommen derfor behøver at appelleres, og mod Appel fra Domfældtes Side med overdrevent langt Stævnevarsel er der garanteret ved § 247, 2det Punktum.

2) Naar der appelleres fra begge Sider, blive de tvende Anker — ligesom i nugældende Ret — behandlede og paa-dømte i Forening (§ 244). Herved maa

imidlertid mærkes, at medens en Part efter nugældende Ret kun kan opnaa Forandring i Underinstansens Dom, naar han selv appellerer, giver Udkastets § 252, for at undgaa alle overflødige Formaliteter, Appelindstævnte Ret til uden Udtagelse af selvstændig Appelstævning i det første Retsmøde at fremlægge en skriftlig Angivelse af de Grunde, han maatte have til at paastaa den indankede Dom ophævet eller forandret.

3) Udkastet har ligesom det tidligere Forslag optaget den Regel, at Afkald paa Anke ikke gyldig kan gives, forinden den Retsafgørelse, om hvis Paaanke der er Tale, er truffen (§ 244, 2det Stykke). Hensigten hermed er at udelukke det Misbrug, for hvis Udøvelse den gældende Ret næppe indeholder nogen Hindring, at den i Retsforholdet svagere Part skulde blive nødt til allerede paa Forhaand ved dets Indgaaelse at fraskrive sig Appel, noget, der hvis det antog en større Udstrækning og blev til sædvansmæssig Vedtagelse i større Klasser af Retshandler, vilde afstedkomme en virkelig Indskrænkning i den Adgang til Domstolene, som regelmæssig bør staa aaben for alle.

4) Ankefristen er — ligesom i det tidligere Forslag — meget forkortet og sat lig med Fuldbyrdelsesfristen (§ 246 sammenholdt § 333). Naar den her er sat til 8 Uger i Stedet for som i det tidligere Forslag til 4 Uger, staa dette bl. a. i Forbindelse med, at man ikke har optaget den udenretslige Meddelelse, for hvilken Fristen efter det tidligere Forslag gjaldt, og efter hvilken der paa ny gaves 4 Uger til Klageskrifts o: Ankestævnings Indgivelse.

Oprejsningsfristen er sat til et Aar fra Dommens Afsigelse.

De Grunde, der have ledet til disse Fristbestemmelser, ere i det hele de samme, som vare ledende for det tidligere Udkast, idet den Afkortelse af Appelfrister, der siden da har fundet Sted ved Lov Nr. 55 af 11te April 1890, ikke er vidtgaaende nok. En Part behøver under normale Forhold ikke 4 Maaneder til at overveje, om han vil appellere til Overretten, eller 6 Maaneder til at overveje, om han vil appellere til Højesteret, medens disse lange Frister paa den anden Side i høj Grad begunstige Processernes Forhaling. Under almindelige Forhold kan Parten lige saa godt tage Bestemmelse om, hvor vidt han vil appellere eller ej, inden langt kortere Tid efter at være kommet til Kundskab om Dommen, hvilket normalt vil sige: efter Dommens Afsigelse, jfr. § 109. Hvad han